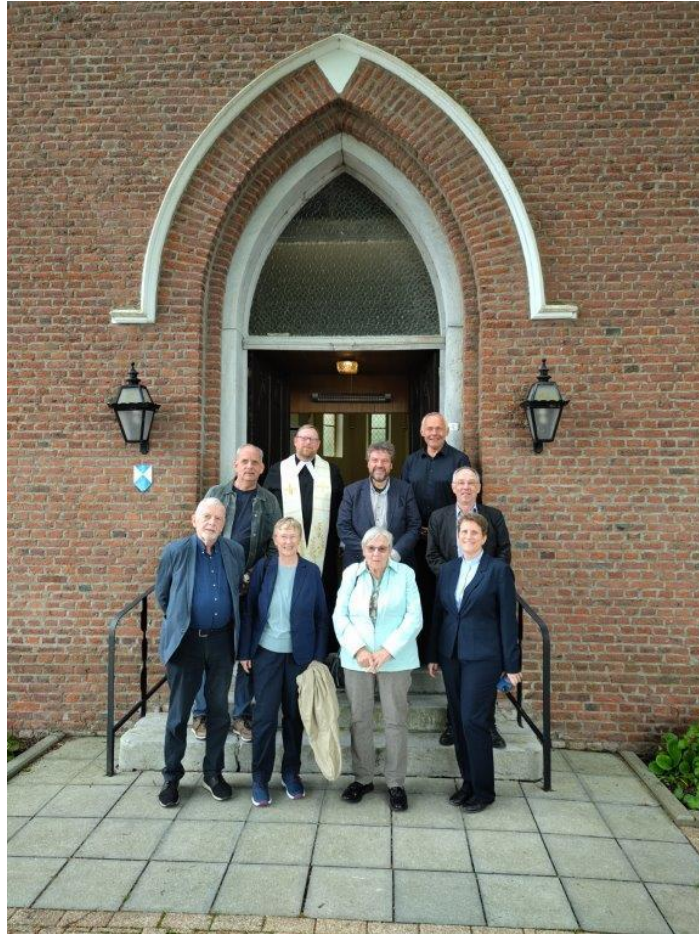

Bidden zonder grenzen - Dreiländertag 10 mei in Kelmis

Het was een mooie Dreiländertag in Kelmis. Vanaf 10 uur werden we ontvangen in de pastorie met koffie en een lekker stukje Kelmischer koek. Om 10.40 uur begon de drietalige kerkdienst "Bidden zonder grenzen" met Pfarrer Andreas Berg van Kelmis als voorganger en het kerkkoor Nota Bene van Kelmis. Met de lezingen, gebeden en liederen in drie talen.

Na de kerkdienst nodigde de Kelmische gemeente ons uit voor een samenzijn. Gemeenteleden hadden een rijk buffet voorbereid met daarbij een Kelmis bier en plaatselijke specialiteiten. De tijd met gesprekken en elkaar kennen leren vloog om, zodat het tweede programmapunt van de dag snel moest worden aangekondigd: een wandeling rondom de Casinoweiher (Casinovijver). Het landschap heeft het stempel van mijnbouw, houten plankieren leidden ons over hellingen en we hadden geluk dat we konden genieten van de derde Kelmise bijzonderheid: het zinkwitviooltje (Galmei-Veilchen) bloeide!

De Casinoweiher

wandelen over houten plankieren

Het museum ligt in Neutral – Moresnet: de bakermat van de zinkindustrie. Wij kregen een rondleiding en werd ons de geschiedenis van de zinkindustrie vertelt. De meesten aanwezigen wisten daar weinig tot niets van. Het was heel hard werken in de zinkmijnen. Daar werkten mannen, maar ook kinderen. Vrouwen mochten voor hun gezondheid niet in de mijnen werken, zij wisten wel buiten de gedolven stoffen om zo het zink er uit te halen. Het was armoe troef. Vrouwen verdienden nauwelijks de helft van wat de mannen verdienden en de kinderen kregen ook maar een schijntje. Maar men klaagde niet, want ze waren blij met alles wat ze konden krijgen. De mijnbazen daar en tegen waren rijke stinkerds, die alleen er op uit waren om zoveel mogelijk geld binnen te halen. Boeren werd gewoon hun land afgepakt omdat zij dat nodig hadden voor de zinkwinning. Dat er daardoor ook minder voedsel verbouwd kon worden, telde niet. We zagen ook oude bekende dingen zoals de zinken teil, die velen zich herinnerden als “het bad” waarin zijn vroeger gewassen werden. Het voordeel van zink is dat het niet roest, ook niet als het nat wordt.

Het was fijn om weer veel bekenden uit de Euregio te kunnen ontmoeten en nieuwe contacten te leggen. En het museum is zeer de moeite waard om eens naar toe te gaan.

Elly de Haan – Verduyn

het zinkwitvioltje